

Bandes de so Christopher Young: el simbiòtic

Házael González

A vui dirigirem la nostra mirada sobre un compositor amb un nom que sempre ens sona i que poca gent podrà identificar amb un treball que no sigui fantàstic o terrorífic quant a temàtica o a qualitats. Ens referim, és clar, a Christopher Young, de qui ara s'acaba d'estrenar ni més ni menys que *Spider-Man 3* (Sam Raimi, 2007): en aquesta pel·lícula, l'Home Aranya s'enfronta a un ésser extraterrestre que té propietats simbiòtiques respecte del cos a què s'afegeix, és a dir, que du a terme una mena de fusió i amplifica tant els seus propis poders com els del seu portador. I això, justament, és el que ha fet Young aquesta vegada: perquè, si ho recordeu, les altres dues parts anteriors (*Spider-Man*, 2002, i *Spider-Man 2*, 2004) portaven música de Danny Elfman (encara que a

la segona part, Christopher Young ja hi havia participat afegint-hi dues petites peces addicionals), un vell amic del director que va fer una feina més que destacada; ara, Young ha hagut de recollir moltes de les composicions elfmanianes (per no parlar de les cançonetes afegides) i començar a recosir i retallar, donant-hi un nou i personal toc. I, com sempre, li ha quedat un vestit prou bo, perquè el seu talent no es discuteix aquí en cap moment.

Encara que la seva carrera és realment una col·lecció de títols plens de referències a la por, en tots els sentits; per començar, el trobem als anys 80 posant música a pel·lícules tan dubtoses com *Ángel 2* (*Avening Angel*, Robert Vincent O'Neill, 1985), *Pesadilla En Elm Street 2: La Venganza de Freddy* (*A Nightmare On Elm Street 2: Freddy's Revenge*, Jack Sholder, 1985), *Hellraiser: Los que Traen el Infierno* (*Hellraiser*, Clive Barker, 1987, un dels seus primers treballs ben interessants, i sens dubte la pel·lícula més digna de tot el llistat), *Bat 21* (Peter Markle, 1988), o *La Mosca II* (*The Fly II*, Chris Wallas, 1989), poques de les quals donaven per lluir-se molt. En els anys 90 ja varen aparèixer títols un poc més decents, encara que sense deixar mai de banda els seus gèneres preferits, com per exemple *El Despertar de un Ángel* (*Bright Angel*, Michael Fields, 1991), *Jennifer 8* (*Jennifer Eight*, Bruce Robinson, 1992), *La Mitad Oscura* (*The Dark Half*, George A. Romero, 1993), *Especies: Especie Mortal* (*Species*, Roger Donaldson, 1995), *Copycat* (Jon Amiel, 1995), *Asesinato en la Casa Blanca* (*Murder*

at 1600, Dwight H. Little, 1997), *Hard Rain* (Mikael Salomon, 1998), *Leyenda Urbana* (*Urban Legend*, Jamie Blanks, 1998), *La Trampa* (*Entrapment*, Jon Amiel, 1999), o *Jóvenes Prodigiosos* (*Wonder Boys*, Curtis Hanson, 2000). I després, continuant amb coses com *Operación Swordfish* (*Swordfish*, Dominic Sena, 2001), *El Núcleo* (*The Core*, Jon Amiel, 2003), *El Grito* (*The Grudge*, Takashi Shimizu, 2004), *El Exorcismo de Emily Rose* (*The Exorcism of Emily Rose*, Scott Derrickson, 2005), i més recentment, *El Motorista Fantasma* (*Ghost Rider*, Mark Steven Johnson, 2007). Amb aquest panorama, es podria pensar que no és un compositor destinat a arribar a ser massa conegut pel gran públic.

Però això no és del tot cert, perquè encara que no hi ha dubte sobre les seves preferències musicals, tampoc hi ha dubte que altres vegades ens ha deixat bocabadats amb partitures fetes per gèneres radicalment distints, com les de *Homicidio En Primer Grado* (*Murder In the First*, Marc Rocco, 1995), *Noviembre Dulce* (*Sweet November*, Pat O'Connor, 2001), *Atando Cabos* (*The Shipping News*, Lasse Hallström, 2001, que li va donar una nominació al Globus d'Or, l'única que té fins avui), *El Jurado* (*Runaway Jury*, Gary Fleder, 2003), o fins i tot *Salón de Belleza* (*Beauty Shop*, Bille Woodruff, 2005), la qual cosa, definitivament, ens demostra que no es pot jutjar la gent per les seves eleccions de determinats treballs, perquè després ens poden donar moltes sorpreses. I aquest jove, a qui encara li queda molt camí, n'és un exemple prou bo. ■